

Muž je muž, a je pro něj důležitý respekt. Žena zase stojí o zájem

 radiouniversum.cz/cerny-slavomir-2d-muz-je-muz-a-je-pro-nej-dulezity-respekt-zena-zase-stoji-o-zajem/

Slavomír Černý Díl 2/3

Text 26.1.2024 31 min Přehrát

#Muži a ženy

Slavný výrok Jana Wericha: „Když už člověk jednou je, tak má koukat, aby byl. A když kouká, aby byl, a je, tak má být to, co je, a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je“, je vlastně dokonalou univerzální diagnózou i terapií na současné problémy rozvrácených rolí muže a ženy v dnešním světě, o kterých se bavíme se spoluzakladatelem projektu „Restart muže,“ Slavomírem Černým. Tedy o problémech, kdy muži přestávají být muži a bojí se žen, které jsou naopak ve stále ještě mužském světě tlačeny do mužské role, což je vyčerpává, protože to pro ně není přirozené. Výsledkem je svět hodně nešťastných lidí, svět rozvrácených rodin a traumatizovaných dětí, který navíc vytváří začarovaný kruh předávání špatných vzorů dalším generacím. A nám nezbývá než hledat, jak jsme se do téhle situace dostali a jak z toho ven.

Martina: Musím říci, že jste mě vlastně zastihl ve zvláštním rozpoložení, kdy jsem na vás, na muže našťvaná, a jediné místo, kde si mohu dovolit být skutečně ženou – a to zaklepu – je domov. Tudíž jsem šťastná žena. To by se na mě podívala kněžna Zahájská, jak odchází babička s Barunkou, a řekla by: „Šťastná to žena!“ Ano, ale všude jinde si to nemohu dovolit. A shodou okolností před časem bral do pera jeden novinář mé jméno a tvrdil, že ač vystupuji jako zarytá antifeministka, tak žiji jako typická feministka, a mně došlo, že on to vůbec nepochopil, že tomu vůbec nerozumí, protože já jsem antifeministka, protože kvůli laxnosti, lenosti a slabosti mužů feminismus žiji dnes a denně v práci, a všude kolem. Takže já se všechny ty dámy, které si hrají na antifeministky, a mluví o tom, snažím ochránit – protože neví, do čeho jdou. Ony neví, jaké to je být neustále všude řidič, starat se o to, aby byli všichni spokojeni, pak za všechny v restauraci zaplatit – a nikomu to nepřijde divné. Já nechci žít jako feministka, proto jsem antifeministka, ale to neznamená, že jste mě vy, muži, nedonutili žít jako feministka. Pomozte mi z toho s vaší partou, s vaším Restartem.

Slavomír Černý: Víte, já se vám vůbec nedivím, že se zlobíte, že jste našťvaná. Spousta žen je v této emoci, protože jsou našťvané na muže, protože spousta mužů si neuvědomuje, že naší rolí je vytvářet podmínky pro ženy, protože žijeme fakt v mužském světě, a pro spoustu žen je to extrémně náročné, protože se musí napasovat – právě jak jste říkala – do řídicí role, a být řidičkou. A to je pro ženy – dlouhodobě – vysilující. Já se vám nedivím, že jste vyčerpaná, unavená. Proto cílem je nezlobit se, ale fakt pochopit a odpustit, a umět tyto věci komunikovat. A s tím pracujeme v „Dovychovat“, kde máme třeba letní kurz pro ženy, kde to takto kolega psycholog Milan Studnička s Olinkou Šípkovou, nebo vlastně Olinkou Studničkovou, vlastně vedou. Ted' tam bylo 1100 lidí. A pracují s ženami tak, aby se ženy nezlobily na muže za to, jací muži jsou, protože – zase jsme zpátky u výchovy – si muži často odnášejí vzorce z výchovy do dospělosti.

Martina: Ano. To se vztahy mezi mužem a ženou, a nepochopení se navzájem, odráží na dětech.

Slavomír Černý: Tam je obrovské nepochopení, protože to je v podstatě dědičný hřích, který si odnášíme z dětství do dospělosti, a pak to zase předáváme dětem. Jenže je potřeba s tím někde skončit. A proto my pracujeme s chlapy, a říkáme jim: „Hele, pojd' psychicky zesílit. Pojd' vnímat ženu. Přestaň být na ni naštvaný, protože ženy jsou více emocionální, a dokážou emoce více vyjadřovat. Zkus jenom pochopit, že je jiná, a potřebuješ ji na něco jiného. A žije v mužském světě, to znamená, že se to hraje podle mužských pravidel. A ženám se hraje blbě podle mužských pravidel, protože žena není muž.“ A spousta mužů se na ženy dívá, jako na muže, protože ženy v této roli musí často být: Musí řídit, musí to dělat, protože není zbytí. A to je právě to, co je pro vás, pro ženy, extrémně těžké. Vy potřebujete jenom pochopit a naučit se komunikovat. A to je často výzva, protože žena by měla mužům odpustit, jenže právě muži, když tyto věci nedělají, nejsou oporou, nefungují jako chlapi. Nejsou oporou, a to je pro ženu extrémně náročné. Ale v tom je to těžké.

Martina: A navíc, když je v tom žena podporuje, když jim umožní být v této malosti, tak oni jí to nikdy neodpustí.

Slavomír Černý: Další věc.

Největší síla ženy je v její jemnosti a ženskosti. V momentě, kdy je žena autoritativní, tak je pro muže neatraktivní. Pokud je to chlap.

Martina: To je další taková věc, kterou mi tuhle líčila jedna moje kolegyně. A tak si pořád říkám: „Ale čím to, že jste se opravdu stali sněhovými vločkami? Takovými křehkými bytostmi, které možná někdy dokážou na účtu shromáždit určitý počet jedniček a nul – ale...“

Slavomír Černý: Uvnitř to jsou malí kluci.

Martina: Ale uvnitř byste nejradši mama hotel, a vlastně nehledáte ani kolegyni ani partnerku – hledáte prostě pečovatelku.

Slavomír Černý: Pečovatelku. Zase jsme zpátky ve výchově. Chlapeček vidí, že maminka je generál, všechno zařizuje, tatínek se tak nějak veze a utíká, neřeší, nechává to vyhnívat – a to je v podstatě vzor, který si přináší do dospělosti. A teď si samozřejmě v tomto nastavení přitáhne partnerku, která jako malá holčička viděla, že maminka všechno táhne – a prostě se zařídí: Je manažerka, všechno zorganizuje, dá dohromady. A zase, ženy nejsou špatné, vůbec to nechci ani naznačit, ale vzorec často je, že to takto vzala, že takto má fungovat, a pokud má energii a sílu, tak to táhne. Ale v momentě, kdy vnímá, že už nemůže, je vyflusaná, vyčerpaná, unavená – tak mi ženy často píšou otázku: „Ty brďo, já docházím k tomu, k čemu vlastně toho chlapa mám? Já mám doma další dítě. Já mám doma dvě děti, o které potřebuji pečovat. Pečuji o celou domácnost, a ještě si vydělám nějaké peníze, a chlap se jen tak veze. K čemu ho vlastně mám?“

Martina: A co jí říkáte?

Slavomír Černý: Největší síla ženy je v její jemnosti, v její ženskosti. A v momentě, kdy je žena v autoritativní ženské autoritě, prostě v energii maminky, tak to je pro muže neatraktivní, pokud je to chlap.

Martina: Je pravda... Ano.

Slavomír Černý: Ale pokud je tam malý chlapeček, tak mu to může vyhovovat. Ale v momentě, kdy žena zjemní – opravdu zjemní – stane se tou ženskou, ženou, v uvozovkách, tak dává prostor tomu chlapečkovi, tomu chlapovi, aby vyrostl. Mám na to v naší komunitě x případů. Dělal jsem už rozhovor s několika rodinami, kde měli otočené role muže a ženy, a v momentě, kdy žena upustila od řízení, manažerování, kde byla v mužské energii, tak ten muž velice často psychicky vyroste, protože má prostor. Protože malí kluci neměli prostor stát se chlapy.

Martina: Pravdou je, že jsem měla při jedné rekonstrukci na starosti partu řemeslníků, a vyzkoušela jsem všechny možné způsoby domluvy, které jsem znala, abych je přiměla udělat to, co chci, a až poslední den zabralo, že jsem začala usedavě plakat. Ale já nechci plakat, já se chci domluvit. To znamená, že když vy mi říkáte, že mám být ženou, tak mám omdlévat a plakat? Rozumíte mi?

Slavomír Černý: Věc je v tom, jak funguje lidská mysl. V momentě, kdy žena začne do muže hurovat, šít, tak ji lidská mysl obviní. To znamená, že v momentě, kdy se do něj zase pustí, tak muž velice často obviní tu ženu. To znamená, že v momentě, kdy maminka začne chlapečkovi něco vyčítat, třeba: „A ty jsi takový. Ty jsi to neudělal. Blablabla...“, tak ten chlapeček se sekne, a začne maminku obviňovat. Zatímco když se maminka rozpláče, ale opravdově se rozpláče – to neznámá, že to musí být manipulativní – tak chlapeček si vinu bere na sebe, protože furt to v nás chlapech je – ženu ochraňovat – fakt to je někde schované.

A to samé je často s dospělými chlapy. Když žena zjemní, tak to je pro ženu opravdu lakmusový papírek, jestli má po svém boku opravdu chlapa, nebo ne. Muži toho začnou často zneužívat, začnou ženu ještě víc zatlačovat, ponižovat, a tak dále, protože to vnímají jako slabost. Jenže to nejvíc, co chlap může mít ve svém životě, je, když má vedle sebe jemnou ženskou ženu. To je nejvíc. Jenže, bohužel, spousta mužů neví, jak s takovou ženou zacházet, neví, jak s ní komunikovat, neví, co taková žena potřebuje. Protože, zase, neměli vzor, nevědí, kde to vzít, v podstatě nevědí, jak s ní nakládat.

Muž je muž. Má být psychicky silný, nebát se ženy, nenechal si dělat na hlavu. Ale má být v rodině, fungovat, aby ho žena uznávala. Žena frčí na zájem, muž na respekt.

Martina: Chybí vám mužům to, co měli přírodní národy, a co vlastně svým způsobem fungovalo ještě pár set let zpátky – tedy přechodové rituály?

Slavomír Černý: No jasně. To víte, že jo. On totiž přechodový rituál svým způsobem ukončuje období, kdy se k němu přistupuje jako ke klukovi, v podstatě završí to, co se tam dělo předchozích deset, patnáct let. Samotný přechodový rituál je fajn, ale pokud je například tatínek psychicky slabý, nevnímá svou roli, bojí se maminky, tak v podstatě kluka svým vzorem vede k tomu, jak žije, tedy že muž se v podstatě bojí, utíká, neřeší. A teď když takový chlapec projde rituálem, tak mu to může nějakým způsobem pomoci, ale je tam obrovsky důležitá role táty. To, jak s ním táta mluví o životě, otevírá s ním témata, baví se s ním, a jde vlastním příkladem. To je to, co my chlapi potřebujeme. My potřebujeme vidět, jak funguje skutečný, reálný chlap, a to podle příkladu, podle vzoru. Takže ano, přechodový rituál je super, ale mnohem důležitější je pak role tatínka, který s chlapem, nebo s chlapečkem žije, a reálně mu ukazuje, jak komunikuje, jak řeší situace, jak se nebojí maminky, jak to nenechává vyhnívat, ale jak funguje v rodině.

To v podstatě zlomila až průmyslová revoluce, protože do té doby se žilo ještě agrárně, a kluci viděli tatínka, jak pracuje na poli. A od doby průmyslové revoluce se v podstatě všechno změnilo, protože začalo stěhování do měst, a kluci už neviděli táty, jak se žije, neviděli táty, jak fungují, neviděli táty, jak řeší konflikty, neviděli táty, jak řeší běžné denní situace, ale viděli tatínka až po dlouhém dni, kdy se tatínek vrátil z fabriky. A v tom je to jádro pudla. Protože kluk potřebuje vidět tátu ve všech životních situacích, aby to dokázal nasávat, aby to dokázal vidět. A to je to, co dnes klukům chybí.

Martina: Ano, dnes často nedokážeme říct dětem, co vlastně děláme za práci. Není to možné popsat tak, aby to ty děti pochopily.

Slavomír Černý: Ano, je to tak.

Martina: Jeden zlý, jedovatý feministický citát zní: „Na to, aby žena byla chápána alespoň zpola tak dobrá, jako muži, musí podávat dvojnásobný výkon. Naštěstí to není těžké.“ Řekněte mi: Můžeme si za to samy? Nebo jsme tomuto typu „žena robocop“ dospěli ruku v ruce?

Slavomír Černý: Dospěli jsme, to je vývoj. To je v podstatě vývoj celé společnosti už tisíce let. A jde jen o to pochopit to. Teď. Vždycky byla nějaká invence, která v podstatě změnila fungování světa: Parní stroj, jak se změnilo agrární období do průmyslové doby – to změnilo svět. Teď je nástup umělé inteligence, a čert ví, co to přinese. Ale furt je role muže naprosto nepostradatelná, nezastupitelná, a je obrovsky klíčové, důležité, aby muž v rodině fungoval. Takže ano, můžeme si za to sami. A ano, nemůžeme za to, protože každý z nás se do toho narodil, jsme do toho prostě vhozeni, a svým způsobem plavme. A záleží jen na tom, jak naši rodiče vnímali sami sebe, jak se doma mluvilo o životě, jaké vzory jsme dokázali nasát – a to si odnášíme do dospělosti: Traumata, která v nás jsou. A záleží jenom na nás, protože se bavíme s dospělými lidmi, jak se s těmito traumaty popasujeme, protože každý z nás je zodpovědný za své životní výsledky. Pro každého chlapa je – a to říkám u nás chlapům v komunitě – milující žena životním standardem, což je pro spoustu chlapů naprosto mimo, protože se ženami se přeci nedá žít: Ženy jsou takové, ženy jsou makové.

A já říkám: To říkáš proto, že celospolečenský příběh o tom, jak funguje muž a žena, je prostě špatně. Muž je muž, a muž má být psychicky silný, aby se nebál ženy, aby to s ní řešil, aby se zajímal, aby si nenechal srát na hlavu. Ale aby byl tam, v rodině, aby fungoval, aby ho žena brala, uznávala. Aby se muž zajímal. Protože žena frčí na zájem tak, jako muž frčí na respektu, na úctě. Jenže muž respekt chce, ale dělá všechno pro to, aby ho neměl. A spousta mužů to nevnímá. A to je to, co je špatně. Proto toto chlapům ukazujeme skrze reálné vzory, reálné příklady.

Co si odnášejí dnešní děti z rodiny do života jako vzor? Děvčata vidí, že máma je generál, vše řídí, hádá se, je kyselá. A kluci, že táta je slabý, bojí se mámy a utíká.

Martina: Netvrdím, že jste mi to už neřekl, Slavomíre Černý, ale přesto všechno chci říct: Jak je možné, že tato doba, jak ji tak popisujete, vychovala tak slabé muže, a tak silné ženy? Proč se to prohodilo? Kde je ten okamžik? Protože kdybychom byli všichni slabí, tak řeknu: Fajn, prostě jsme přejedení, přepapaní, příliš pohodlní, takže z nám tato doba umožnila být takovými pohovkovými typy. Ale není to tak. Ženy jsou silnější, muži jsou slabší. Proč?

Slavomír Černý: Zase – jde o to nehledat viníka.

Martina: Ne, já hledám příčinu, ne viníka.

Slavomír Černý: Jde o to pochopit. A příčina je ve výchově. Jde o to, co se děje doma každý jeden den. My například doma děláme porady. To znamená, když je doma nějaký problém, tak svoláme radu celé rodiny, a povídáme si. A vedeme naše děti – protože já mám dvě nevlastní dcerky, a mám roční dcerku – a povídáme si o tom tak, aby každá strana byla vyslyšena. To je extrémně důležité, aby se v rodině o těchto problémech mluvilo, a hlavně, aby se děti učily vnímat sebe, vnímat, že můj hlas je vyslyšen, aby dokázaly argumentovat to, co chtějí. A to, co se děje v rodinách, to, co kluci vidí a nevidí, formuje jejich vidění světa. To znamená, když kluk vidí, že táta je psychicky silný, nebojí se mámy – otevírá témata, je vychechtaný, je v pohodě, radostný, šťastný – tak si to bere jako svůj standard do života: Takhle žije chlap.

Ale v momentě, kdy chlapeček vidí, že táta je slabý, že tam není – sice jezdí každý rok k moři na dovolenou – ale máma je furt rozladěná, kyselá, táta na ni furt křičí, máma po něm křičí, o problémech se nemluví, nechává se to vyhnívat – tak si to bere jako lakmusový papírek toho, že takhle se žije do budoucna, do života, a bere to jako standardní normu. A potom se od psychicky slabého muže v podstatě očekává něco jako od ženy. A co si odnáší žena, když viděla, že maminka je generál, maminka funguje takhle? To je jenom příklad, všechny maminky nejsou generálky, často jsou do toho nuceny. Ale tato doba právě směřuje k tomu, že muž vyklízí pozice, protože se často ženy bojí. Takže nekomunikuje, bojí se, a žena se musí se postavit do jeho role, protože někdo musí nosit kalhoty, někdo tam musí být psychicky silný, někdo tam musí být. Takže ženy často přebírají tuto zodpovědnost.

A viděl jsem to u nás v komunitě už nesčetněkrát, kdy muž se tak nějak veze, a žena přebírá vůdčí roli: Zorganizuje výlet, udělá STKčko, zorganizuje rekonstrukci domu, všechno domluví, zařídí všechno okolo dětí, a muž prostě jenom přinese domů peníze. A spousta mužů žije v tomto příběhu: Já vydělám prachy, ty se postarej o zbytek. Jenže to ženu po nějakém čase extrémně unaví, protože není stavěna na výkon. Žena není stavěna na tlak, není stavěna na to, aby něčemu konkurovala. Ale bohužel, jsme v této době, a ženy jsou k tomu nuceny.

Martina: Ano. A některé ženy si dnes vyloženě říkají o to, aby se na ně muži dívali jako na muže.

Slavomír Černý: To je šílené.

Martina: Co myslíte, že je k tomu vede? V čem došlo k této poměrně zásadní změně?

Slavomír Černý: A já to zase vezmu na sebe: Já jsem nenáviděl ženy.

Martina: Muži, kteří nenávidí ženy – to je dost drsná detektivka.

Slavomír Černý: Je. Já jsem žil v tom, že ženský jsou prostě šílené krávy, nedá se s nimi mluvit, nechtějí mi dát. A v podstatě jsem měl myšlenky, že nenávidím ženy, protože jsem nenáviděl sebe, nenáviděl jsem život. Proto se mi nechtělo žít.

Martina: A jak se vám to přihodilo?

Slavomír Černý: Právě, že jsem neviděl vzor, protože u nás doma byl běžné, že se mamka s tatškou pohádali, bylo tři dny, nebo týden dusno, a pak se to nějak vrátilo do starých kolejí, a fungovalo se dál. Tatka mi dal vzor chlapa, který pracuje, protože tatka tvrdě pracoval, ale vůbec se doma nemluvalo o životě, takže já jsem přišel do dospělosti, a měl jsem už budovat jako rodinu – ale vůbec jsem nevěděl jak. Takže vztahy, které jsem měl, byly velice krátkého trvání, protože v momentě, kdy přišel nějaký problém, a já nevěděl, jak to řešit, tak jsem utíkal, zesměšňoval a ponižoval ženy, bral jako rohožky. A bylo to pro ženy, věřím, extrémně nepříjemné. Ale mně to vyhovovalo.

Ale měl jsem to štěstí, že jsem narazil na Milana Studničku, na psychologa Milana Studničku, a jeho tatku, který mi řekl: „Hele, ty se k ženám chováš jako hovado. Ty vidíš jenom svůj pohled, ale vůbec ženy nevnímáš. Nevnímáš děti. Vidíš jenom sebe. Ty jsi takový jájíněk.“ A tohle bylo pro mě prozření, protože to mi nikdo v životě neřekl. A mně to změnilo život. My učíme chlapy vnímat třemi pohledy: Aby vnímali svůj pohled, vnímali pohled ženy a vnímali pohled dítěte.

Chlapi bojují s draky, budují firmy. A to vyčerpává, tak jdou nabrat sílu do rodinné pohody. A když pohoda není, dobíjejí se s milenkou, pornem, s kámošem.

Martina: Takže vy jste si prošel obdobím tupějšího macha?

Slavomír Černý: Ano.

Martina: K prozření, a člověka, kterému teď záleží na tom, aby měl po svém boku milující ženu, a rodinu v pohodě.

Slavomír Černý: No jasně.

Martina: Tak tomu říkáte.

Slavomír Černý: To určuje naprosto všechno. Protože my jako chlapi naháníme a kosíme draky, bojujeme s nepřítelem, v uvozovkách, v korporátech, budujeme firmy, stavíme hrady a zámky, v uvozovkách, a to vyčerpává. A my potřebujeme přijít domů, a někde nabrat energii. A kde jinde by se měla nabrat než v rodinné pohodě. Jenže chlapi často nevědí, jak rodinnou pohodu vybudovat. A když tam pohoda není, tak musí ještě bojovat se ženou, a protože ženu nevnímají, tak je žena nespokojená, takže to bere ještě víc energie. Proto jsou chlapi tak často vyflusaní, a musí se dobíjet někde jinde – milenkou, pornem, raději pojedou na víkend s kámošem, než aby se ženou řešili život. Já jsem měl jednoho klienta – byl to voják z povolání – a on mi říkal: „Já raději pojedu na misi do Afghánistánu, než budu řešit s mou ženou, co všechno ji trápí ve vztahu ke mně.“ Já jsem říkal: „Počkej, raději pojeděš...?“

Martina: Mám pro něj špatnou zprávu: Už jsme se z Afghánistánu stáhli. Možná to bude muset řešit.

Slavomír Černý: A on říká: „Tam mám své jisté. Tam vím, na čem jsem, i s rizikem smrti.“ A to proto, že má v sobě tak obrovskou nejistotu, a tolik vnitřních zranění – jako muž – a nevěděl, jak to řešit, protože žena byla čím dál nespokojenější. A to, k čemu vedeme chlapy, je, aby tyto problémy řešili, aby je nenechali vyhnívat. Ale spousta mužů od toho právě utíká. Já jsem od toho utíkal také. A právě s tím – abych se vrátil k otázce – byla často spojena nenávisť, protože my chceme ženu, chceme tu energii, chceme to ženské, chceme to příjemné, ale často děláme všechno proto, aby to nebylo.

Martina: Řekněte mi: Co jste se dozvěděl na své dlouhé cestě plné změn? Jak vnímají konflikty muži, a jak ženy?

Slavomír Černý: Tohle je zásadní. Děkuji za tuto otázku.

Martina: Rádo se stalo.

Slavomír Černý: Vnímání konfliktu je alfa a omega, protože v nás mužích je rivalita. My velice často konflikt pustíme z hlavy. To znamená, že se muž se ženou pohádá, a muž to velice často pustí z hlavy, protože už je to vyřčené. Ale v ženě tento skutek často zůstává dny, týdny, měsíce, někdy i roky. Když se pohádají dva chlapi, pokud to jsou ještě chlapi, tak se k tomu za dva dny vrátí, a řeknou si: „Hele, sorry kámo. Promiň, já jsem ustřelil.“ A druhý řekne: „Sorry, kámo.“ Pokud to jsou ještě chlapi. Dají si dva panáky, a nemají potřebu se k tomu vracet.

Martina: Já to tušila, že jsem chlap.

Slavomír Černý: Ale říkám – většinou. Když se pohádají dvě ženy, tak to je zpravidla na měsíce, někdy roky – někdy prostě kámošky už nikdy nebudou. Konflikt je mnohem přirozenější pro muže, což je vidět na malých chlapcích, když se malí kluci porvou, a tím si vlastně určují svou hierarchii. Prostě: „Já jsem silnější, a ty jsi slabší. Nazdar bazar.“ Ale u žen to takto zpravidla nefunguje. Proto je tak důležité – a my učíme muže – aby se k těmto konfliktům vraceli, protože ženy si často tyto konflikty zapisují na tak zvaný blacklist, a často chlapům vytknou nějakou věc, která se stala před deseti, patnácti, nebo dvaceti lety, protože si to pamatují úplně přesně. Dokážou popsat, jaké bylo počasí, jaké měla na sobě oblečení, jaké měl na sobě oblečení muž.

Martina: A jak se tvářil.

Slavomír Černý: Jak se tvářil. Ale je to tak. Ženy to dokážou vytahovat jako zajíce z klobouku, a chlap jako kouká: „Cože?“ Měl jsem klienta, který byl s ženou dvacet let, a ona mu furt něco vyčítala. On říká: „Vůbec nechápu, proč mně něco vyčítá?“ Ona mu vyčítala, že před sedmnácti lety, když spolu začínali chodit, tak se s ní nepodělil o sušenku, když byli na výletě. Řekne se: „To je kravina.“ Ale ona to měla v sobě nezpracované osmnáct let.

Žena má dojem, že ji muž nevnímá, neposlouchá, nezajímá ho, co říká. Takto muži přihrávají své ženy milencům, kteří se zajímají a jsou pozorní.

Martina: Myslím, že to nezpracovala, protože na to asi pravděpodobně pořád narážela, protože se nedělil dál. To bych asi možná viděla takto, protože jestli jinak měla v sobě jenom toto, tak by mi jí bylo trochu líto.

Slavomír Černý: Nebo mi chlapi říkají, že mu žena vyčítá, že se na ni před osmi lety blbě podíval v porodnici, nebo tam nebyl jako podpora. Nebo že před deseti lety pochválil maminčin koláč, a její koláč nepochválil. A tyto ženy to v sobě mají jako křivdu. A zase: Tyto ženy nejsou špatné. Jenom muži právě tento konflikt vnímali, jako že je to uzavřené, a už neměli tendenci se k tomu vracet.

Martina: A možná také neměli tendenci chválit koláč. Rozumíme si?

Slavomír Černý: To je další věc.

Martina: Možná, že některé tyto záseky – a teď už jsme opravdu jako pedagogicko-psychologická poradna, a to bych nerada, ale možná, že některé ty záseky – Někdy ne. Ženské mají opravdu sloní paměť, a dokážou si skutečné, i domnělé křivdy pamatovat skutečně desetiletí, a pořád se k nim vracet, a furt je vyčítat. – jsou možná také proto, že se tento model stále opakuje, jenom už nemá podobu sušenky, ale jiných věcí.

Slavomír Černý: Ano. A proto vedeme muže k tomu, aby měli koule se k tomu vrátit, a téma otevřít. V tom muži často dělají spoustu chyb, protože když žena začne něco říkat, tak muži často začnou argumentovat, bránit se, vysvětlovat, obhajovat se, vytmavovat, a žena to vlastně vnímá tak, že je nevyslyšena. A to je problém. Proto chlapům říkám, že ženy takto přihrávají milencům. Protože co dělá milenec?

Martina: Naslouchá.

Slavomír Černý: Má zájem. A muži na mě koukají a říkají: „To si děláš srandu?“ Říkám mu: „Je to tak, protože ses o ní nezajímal.“ Jenže oni řeknou: „Jak jsem se měl zajímat, když ona furt něco vyčítá?“ „Protože nevíš, jak to řešit. Protože ty potřebuješ pro ženu vytvořit bezpečný prostor, aby ti tyto věci řekla, ale nesmíš se bránit, argumentovat, vysvětlovat – ale vlastně pochopit.“ Ženy jsou neskutečně logické bytosti, ale spousta mužů to nevnímá, protože tam mají spoustu příběhů, které jsou naprosto nefunkční.

Martina: Pozor, vy jste teď řekl velmi důležitou větu: Ženy jsou velmi logické bytosti.

Slavomír Černý: Ano.

Alfa a omega je, aby si muž uvědomil, že se žen bojí, a proto utíká. Přiznat si to vyžaduje fakt koule.

Martina: Já myslím, že muži si velmi často o nás myslí, že jsme naprosto nelogické, a jenom přecitlivělé. Potažmo potom ještě jako argument nad vším, že když je žena nespokojená a nešťastná, tak je hysterka.

Slavomír Černý: Ano. A proto vlastně muž utíká, protože často zažil maminku, která mu furt něco vyčítala, hudovala, a protože jako kluk neměl mechanismy, jak se bránit, tak prostě utíká, a nechá to vyhnít. Jenže bohužel, tento model je nefunkční. Proto se tolik vztahů rozpadá, proto se tolik rodin rozpadá. Je strašně smutné, že muži tento mechanismus nechápou, protože často nemají odvahu s ženou dané téma otevřít.

Martina: Jak je to v Restartu muže? Učíte muže, aby tento mechanismus pochopili? Jak se to dá naučit?

Slavomír Černý: Když k nám přijde chlap, tak ho v podstatě vedeme k tomu, aby čelil strachu. To je alfa-omega. Protože spousta mužů – jak jsme se, Martino, bavili o tom, proč jsou slabí – má spoustu strachu. I já jsem měl spoustu strachu. Když jsem si je začal vypisovat, tak jsem jich měl nějakých 32.

Martina: Které byly první tři nejhorší? Vzpomenete si?

Slavomír Černý: První byl strach z ženských emocí. A pak strach: Co si o mě druzí pomyslí. A třetí, že nebudu úspěšný. To byly moje nejhlavnější. Pak tam byl strach, jakože neuspějí, že neuživím rodinu, že bude ekonomická, ekologická katastrofa – a takhle. Tohle je alfa–omega, aby muž si uvědomil, že se bojí. A spousta mužů to nevnímá, protože tam je totiž ješitnost: „Přece se nebojím ženy? Já vydělám 100 tisíc, milión měsíčně. Přece mi nemůžeš říct, že se bojím ženy?“ A pak, když se o tom bavíme, a ukazujeme si to v souvislostech, tak už to vyžaduje odvahu. A na to právě máme KOCHferenci, „Klub odvážných chlapů“, protože to je KOCH. Protože to fakt vyžaduje odvahu si přiznat: Já se fakt bojím ženy. Já jsem to fakt nechal vyhnívat.“ Ty brdo, to bolí. To fakt bolí, když si to chlap přizná. Když úspěšný chlap, který je na titulcích časopisů, ke mně přijde, a řekne: „Ty jo. Já se jí fakt bojím.“

Martina: No, pěkně jste připomněl, že jeden takový strach položil vládu.

Slavomír Černý: Ano. A tohle vyžaduje fakt koule, a v podstatě je to moment dospívání v dospělého muže. Proto jsem napsal knihu Restart muže, protože spousta mužů si tohle potřebuje přiznat. A žijí v tom. A říkám zase: Muži nejsou špatní, jenom jsou to často vzorce, které si berou do dospělosti, a často je v těle dospělého chlapa, nebo dospělého muže, malý chlapeček, který tahá za nitky. Muži jsou často jako malí kluci.

Martina: Jenomže přesto všechno, co si teď říkáme, Slavomíre, tak modus operandi je, že ženské jsou hádavé, přemýšlejí především slovy, a jsou emotivní, pak, pokud možno, ještě třeba nechtějí s mužem spát, nebo ne tak často. Zatímco muž je zabeđený, nevnímá, neposlouchá je, všechno se mu musí tisíckrát opakovat. Tak když se podíváme do všech svých etap, kterými jsme v životě prošli, i do starých filmů, do kronik – co je na tom nového? Vždyť je to jako kdyby pořád dokola – je to pořád přes kopírák. Tak proč je to teď nějak jiné?

Slavomír Černý: Jde jenom o to, že je nás tady víc, a informace se šíří mnohem rychleji, a společnost je mnohem propojenější, takže tím pádem jsou tyto konflikty globálnější. A já se snažím chlapům pomoci pochopit, jak je důležité, aby byl chlap vzorem, protože to, co se děje v rodině, se děje i ve společnosti. A to, co se děje ve společnosti, je jenom součtem toho, co se děje v rodinách. To je ten problém. Proto má 40 procent devátáků v dnešní době těžké deprese, protože muži jsou právě – a já teď budu šít do vlastních řad – fakt sráči, protože se bojí ženských, protože nevědí, jak to řešit, protože jsou často jako malí kluci, protože utíkají, nechávají to vyhnívat, nechávají v tom ženskou vykoupat, a myslí si, že ženská je na mateřské dovolené, a měla by to všechno zvládat. A to je to šílené. Protože my jsme, jako společnost, pokročili, ale tlak na jedince je milionkrát větší než dříve. Žijeme v době tlakové. A tlak na ženy je ještě mnohem větší.

Mně je žen upřímně líto, protože je to buď mateřství, nebo kariéra. A mateřství je považováno za něco, jako když si jdeme koupit rohlíky do obchodu, jako něco naprosto běžného. Přitom to je to nejvíc, co žena může dát. Ale bohužel ženy často nemají k mateřství vůbec podmínky. A když mají, tak chlap nad nimi má moc, co se týká peněz, a přijde domů, a začne jí vyčítat – žena doma s dvěma dětmi – že není uklizeno, že nenačila. To je fakt masakr, to je fakt síla. A to je problém.

Všechny příspěvky s Slavomír Černý

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.

Kupředu do minulosti

Slavomír Černý Díl 1/3

Ženy přebírají mužskou roli, chovají se jako chlapi

19.1.2024 29 min

Text Přehrát